

Svin paa Landet. Det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds fandt et saadant Tilsyn baade unødvendigt og upraktisk, og det kan jeg billige fuldt ud; men at han væsentlig støttede denne sin Anskuelse paa den formentlige Kjendsgjærning, at Brandshyret, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds havde taget til sit Mønster for det paatænkte Svinetilsyn, skulde være af en saa daarlig Bestaaenhed, at det, naar det begyndte sit Hværv om Morgenens, inden Middag var saa onmtaaget, at hele Berden stod for det i samme Mærke, som fandtes i Skorstenen, det kan jeg ikke billige. Hvis Sigtelsen var sand, da vilde den ramme overordentlig Mange, ja i Virkeligheden saa godt som hele Bondestanden; thi det ærede Medlem maa jo vide, at Hværvet som Brandshyret paa Landet er et kommunalt Ombud, der er fremgaaet af Sogneraadets Valg, og dette Hværv er ifølge sin Natur meget stiftende, saa Mange komme til at udsøre det. Havde det ærede Medlem fremsat Sigtelsen, som gjældende enkelte Undtagelser eller en enkelt Egn, da vilde jeg ikke have taget Ordet derimod, men det ærede Medlem fremsatte Sigtelsen ganske i Almindelighed, og han søgte overhovedet at bevise Rigtigheden af det, han udtalte, ved at henvise til sit nøie Kjendskab til Bondestanden. Jeg mener derfor, at Sigtelsen med Urette vil komme til at ramme overordentlig Mange, ikke blot dem, der ere valgte, men ogsaa dem, der have valgt dem, og det vil om trent blive hele Bondestanden. Jeg tror, at en saadan Sigtelse er uberettiget og ganske særlig uberettiget netop for Dieblicket, da man fra forskjellige Sider søger at vise, at Bonden baade i politisk og i fædelig Henseende skulde staa saa særdeles lavt — nu synger og taler man nemlig ikke saa meget som tidligere om Bondens Dyder, men tværtimod om det Modjatte. Jeg tror derfor, at Sigtelsen bør tilbagevies, og det er derfor, jeg har tilladt mig at tage Ordet. Jeg tillader mig ligesom det ærede Medlem at henvise til mit Kjendskab til den danske Bondestand, idet mit hele Liv har ligget ude blandt Bondestanden.

Bingel: Jeg har taget Ordet her, fordi jeg gjerne vil henlede Opmærksomheden paa en Sag, som jeg synes burde drages frem ved denne Leilighed, men som endnu Ingen har nævnt. Under den foregaaende Forhandling er der enkelte Medlemmer, der have deltaget i Diskussionen, som være tilbøjelige til at lægge en Slags Skyld paa den høitærede Indenrigsminister, fordi han ikke tidligere havde opdaget Svinepesten. Jeg deler ikke denne Anskuelse. Jeg mener,

at Indenrigsministeren udretter, hvad han kan, jeg anser ham baade for at være en energisk og kundskabsrig Mand, men jeg ser et stort Misforhold dert, at der under den danske Indenrigsminister er sammenhobet saa uendelig mange Ting af den mest forskjellige Art, saa at en Mand med den bedste Villie vel kan holde Forretningerne gaende, men han kan sikkert ikke faae den Tid, som skulde være nødvendig til at overveie Ting, som endnu ikke ere komne frem, og opdage Farer, der true. Jeg anser det for at være en stor Mislighed ved vor hele Administration, at vi ikke have et selvstændigt Ministerium for offentlige Arbejder, ganske særligt under de nuværende Forhold, da saa mange Farer true vort vigtigste Erhverv. Det forekommer mig, at det vilde være overordentlig hensigtsmæssigt, om Ansvaret for disse Erhverv samlede hos en Mand, men ikke som nu hos en Mand, der maaske er den mest overbeholdede Mand i hele Danmark. Gaaende ud fra denne Betragtning kan jeg ikke have nogen Indvending imod den Yttring, der kom fra den høitærede Indenrigsminister, da han med en Slags Uvillie sagde: Ville de Herrer Medlemmer maaske have, at jeg skulde forud have rodet i disse Løsepladser? Fra en overbeholdt Mand er denne Yttring rigtig; derimod mener jeg, at den var mindre rigtig, naar vi havde en Indenrigsminister, paa hvis Tid og Arbeidskraft, man ikke lagde i en saa overordentlig Grad Beslag, som vi for Tiden gjøre her i Danmark. Jeg mener nemlig, at disse Ting, Løsepladserne, osv., det Smuds og Skarn, som samler sig her i Landet, enten det nu er af moralsk eller fysisk Art, ere Ting, som Statsmænd skulle have deres Opmærksomhed henvendt paa. Jeg synes, at vi i den Henseende have et ganske fortræffeligt Billede i den lille Fortælling om Bespestan, at han, da en af hans Venner bebrejdede ham, at han havde blandet sig i Renovationsbestyrelsen i Rom og stæffet Staten en Indtægt deraf, rakte et blankt Pengestykke til denne Mand med de Ord: Det lugter ikke! Jeg tror, at vi skulle tage disse Forhold op, og jeg vil derfor tillade mig at tale lidt mere om Løsepladserne, end der hidtil er talt i denne Forsamling. De bleve ganske vist streifede forrige Gang; men jeg vilde gjerne, hvis den høie Forsamling vilde tillade mig det, rode en Smule op i dem, idet jeg betragter dem som Rilden til det nuværende Onde, og hvad der skal gøres, skal væsentligt gøres paa den Maade, at vi forandre Forholdene med Hensyn til vore Løsepladser. (D. Christensen: Rilden er Svergi). Ja, men saa er den udviklet videre paa